

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: V. T., narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
se sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2016, č. j. 4330/DS/2016,
JID: 142121/2016/KUUK/Ven,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 20. 9. 2016, č. j. 4330/DS/2016, JID: 142121/2016/KUUK/Ven, **se zrušuje pro vady řízení** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 20. 9. 2016, č. j. 4330/DS/2016, JID: 142121/2016/KUUK/Ven, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupků v dopravě (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 7. 2016, č. j. MM/OPD/ODN/36095/2016/R, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 7. 4. 2016 v 16:00 hodin, na náměstí Prokopa Velikého v Ústí nad Labem, řídil motorové vozidlo tov. zn. Škoda, reg. zn. „X“, přičemž překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, když mu silničním rychloměrem byla naměřena rychlost 74 km/hod., po zohlednění odchylky $\pm 3\%$ dosahovala rychlost 71 km/hod. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a dále pak mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Současně se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a následně i napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost jejich výroků. Z výroku rozhodnutí správního orgánu v první řadě není možné jednoznačně určit místo spáchání přestupku. Náměstí Prokopa Velikého v Ústí nad Labem protíná více pozemních komunikací. Správní orgán místo spáchání přestupku označil za pomoci blíže neurčeného úseku pozemní komunikace, což zavdává možnost záměny právě projednávaného skutku se skutkem jiným. Dále pak výrok rozhodnutí postrádá konkretizaci subjektivní stránky přestupku. Neuvedení formy zavinění zamezuje žalobci uplatnit argumentaci nespáchání přestupku. Výrok tak připouští dvojí interpretaci formy zavinění, čímž by žalobci byla znemožněna možnost domáhat se úpravy výše bodového postihu, kdyby se zákonodárce rozhodl pro změnu právní úpravy. Dalšího pochybení se pak správní orgán I. stupně dopustil, když ve výroku svého rozhodnutí neuvedl uložení sankce týkající se záznamu bodů v registru řidičů. Bodový záznam není pouhým administrativním opatřením, nýbrž sankcí, která by nepochybně měla být ve výroku rozhodnutí zaznamenána. Je to právě výrok rozhodnutí, který nabývá právní moci a stává se závazným pro všechny subjekty správního řízení.
3. Žalobce dále pak rozporoval zjištěný skutkový stav, neboť se domnívá, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, když proběhlo v zatáčce, což je vyloučeno. Žalobce k prokázání svého tvrzení navrhl provést další dokazování, konkrétně čtení návrhu k obsluze, zhodnocení jím předložené mapy a ohledání místa měření. Správní orgán nicméně žádný z těchto důkazů neprovedl, poněvadž nedospěl přesvědčení, že by měření probíhalo v zatáčce. Závěrem žalobce poukázal na skutečnost, že skutkový stav byl zjištěn pouze na základě úředních záznamů, což je v rozporu se zákonem. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že součástí spisového materiálu je tiskový výstup z měřicího zařízení, který obsahuje GPS souřadnice, které nepochybně označují za místo spáchání přestupku dům č. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

p. „X“ nacházející se na náměstí Prokopa Velikého v Ústí nad Labem. Ze snímku je pak dále patrné, že žalobce jel ve směru od obce Chabařovice. Mimo to zástupce žalobce během správního řízení místo spáchání přestupku nikterak nerozporoval. Žalovaný souhlasil s tvrzením o absenci formy zavinění ve výroku rozhodnutí, nicméně se domníval, že nešlo o vadu mající vliv na jeho zákonnost, když forma zavinění byla uvedena v odůvodnění rozhodnutí. Ustanovení správního řádu a zákona o přestupcích neukládá žalovanému povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí bodový postih. Z žalobcem předložené mapy stejně jako z výstupního záznamu je patrné, že měření probíhalo na rovném úseku a zakřivení vozovky začíná až o několik metrů dále. Námitku neprovedení návodu k obsluze jakožto důkazního prostředku žalobce uplatňuje ve většině správních řízení za účelem vyhnutí se odpovědnosti. Měřené vozidlo se nacházelo přibližně 30 metrů od měřícího zařízení, což bylo naopak v souladu s návodem k obsluze. K poslední žalobcově námitce žalovaný uvedl, že sice neprovedl jím navržené důkazy, nicméně postupoval v souladu se správním řádem a řádně svůj postup zdůvodnil. S ohledem na výše uvedené proto navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 28. 4. 2016 byl správnímu orgánu I. stupně Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, územním odborem Ústí nad Labem, dopravním inspektorátem, oznámen přestupek žalobce, jehož se měl dopustit dne 7. 4. 2016 v 16:00 hodin, na náměstí Prokopa Velikého v Ústí nad Labem, ve směru jízdy do centra, kdy jako řidič osobního automobilu tovární značky Škoda Octavia, reg. zn. „X“, překročil nejvyšší povolenou rychlost, kdy mu na úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/hod. byla naměřena rychlost 74 km/hod. Po provedeném odečtu tolerance radaru tak jeho rychlost dosahovala 171 km/hod. Součástí úředního záznamu byla i příslušná fotodokumentace, oznámení o spáchání přestupku, ověřovací list a výpis z evidence řidičů, kde má žalobce evidováno již třináct záznamů, přičemž sedmkrát šlo o přestupky za překročení nejvyšší povolené rychlosti.
7. Dne 28. 6. 2016 bylo nařízeno ústní jednání, které se konalo bez osobní účasti žalobce a jeho zástupce, a to i přesto, že byli řádně předvoláni, o čemž svědčí přiložené doručky. Během jednání bylo přečteno a hodnoceno oznámení o spáchaném přestupku, ověřovací list silničního radarového rychloměru, výpis z evidenční karty řidiče a v neposlední řadě bylo provedeno studium fotodokumentace. Dne 29. 6. 2016 bylo opětovně provedeno ústní jednání za přítomnosti zástupce žalobce, kterému byla uložena pořádková pokuta za Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neuposlechnutí pokynů, opakované rušení pořádku a hrubě urážlivá podání. Během tohoto jednání byl zástupce žalobce rovněž seznámen s výše uvedenými podklady k vydání rozhodnutí.

8. S ohledem na skutečnosti zjištěné během správního jednání a posléze ústního jednání, správní orgán I. stupně dne 19. 7. 2016 vydal rozhodnutí č. j. MM/OPD/ODN/36095/2016/R, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku, jak bylo vymezeno v úvodu tohoto rozsudku. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jakožto odvolací orgán, po postoupení spisu žalobcovo odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pravomocně potvrdil.
9. V dané věci se účastníci řízení neshodli v otázce nedostatečně vymezeného místa spáchání přestupku, absence bodového hodnocení ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, rozhodnutí na základě úředních záznamů, neuvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neprovedení důkazů a chybně provedeného měření radarovým zařízením. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba byla podána důvodně.
10. Soud se nejprve vypořádal s námitkou týkající se nedostatečně vymezeného místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
11. Správní orgán I. stupně v daném případě konkretizoval místo, kde mělo dojít k protiprávnímu jednání žalobce jako „*náměstí Prokopa Velikého v Ústí nad Labem*“. Náležitostmi výroku rozhodnutí o přestupku se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, jmenujme např. jeho rozsudek ze dne 08. 01. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48 (dostupný též na www.nssoud.cz), v němž uvedl: „*Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí. Pozemní komunikace označovaná jako ulice náměstí Prokopa Velikého v Ústí nad Labem dosahuje přibližné délky 300 m. Z takto vymezeného místa, jako je tomu ve výroku rozhodnutí orgánu I. stupně, je opravdu těžko zjištělné, kde přesně mělo k protiprávnímu jednání dojít. Správní orgán I. stupně měl proto nepochybně místo skutku ve výrokové části vymezit přesněji, ač již uvedením příslušného kilometru silnice, zmíněním blízkého dominantního objektu či vypsáním GPS souřadnic. Na druhou stranu, je však důležité zmínit, že není možné, aby u přestupků překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo místo spáchání ve výroku rozhodnutí vymezeno na metr přesně, nýbrž dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 05. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39 (dostupný též na www.nssoud.cz), postačí vymezení určitého více, či méně dlouhého úseku komunikace, a tak tomu bylo i v tomto případě. Výrok rozhodnutí navíc obsahuje datum a čas spáchání přestupku. Je proto zcela vyloučené, aby byl žalobce postižen pro tentýž skutek vícekrát. S ohledem na výše uvedené tak soud shledal, že námitka žalobce není důvodná.*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. K námitce týkající se neuvedení bodové sankce ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud uvádí následující.
13. Dle ust. § 11 zákona o přestupcích lze za přestupek uložit sankce ve formě napomenutí, pokuty, zákazu činnosti, propadnutí věci a zákazu pobytu.
14. Sankce představuje právní následek přestupku uložený na základě zákona. Zákonem vymezené sankce jsou represivního, výchovného a preventivního charakteru, přičemž každá z nich je neodmyslitelně spjata s osobou odsouzenou. Ukládání sankcí za přestupky a rozhodování o jejich výši se děje ve sféře volného správního uvážení, neboli zvolení některého zákonem umožněného řešení a následného rozhodnutí v rámci vymezených hranic. Zákon taxativně vymezuje jednotlivé druhy sankcí, které lze rozdělit na sankce majetkové (pokuty a propadnutí věci), omezující (zákaz činnosti a pobytu) a morální (napomenutí). Z právě uvedeného jednoznačně vyplývá, že správní orgán nemá povinnost ve výroku rozhodnutí o přestupku uvádět bodové hodnocení, poněvadž zákon jej jako sankční opatření nedefinuje. Tento názor podpořil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016-39 (dostupný na www.nssoud.cz), když uvedl, že „česká zákonná úprava neukládá správním orgánům ani uvádět počet bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány, ve výroku rozhodnutí o přestupku, ani informovat řidiče o celkovém počtu zaznamenaných bodů dříve, než dosáhne dvanácti bodů vedoucímu k odebrání řidičského oprávnění.“ S ohledem na právě uvedené tak soud konstatuje, že správní orgán I. stupně nikterak nepochybil, když se ve výroku rozhodnutí nezmínil o bodovém hodnocení žalobce. Žalobcova námitka tak nebyla shledána důvodnou.
15. Další námitkou žalobce zpochybnil věrohodnost zjištěného skutkového stavu, neboť dle jeho názoru byl založen pouze na úředních záznamech, což je v rozporu s platnou právní úpravou.
16. Nejvyšší správní soud se již nesčetněkrát zabýval otázkou, jak hodnotit situaci kdy bylo vydáno rozhodnutí postavené na jediném důkazu a to úředním záznamu (srov. rozsudek ze dne 22. 01. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, či rozsudek ze dne 29. 05. 2016, č. j. 10 As 25/2014-48, dostupný na www.nssoud.cz). Dle ustálené judikatury úřední záznam představuje jednostranný právní úkon správního orgánu, jenž nemá charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno. Obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu jako podnět ke zvážení dalšího postupu. Pořízení úředních záznamů tak nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. Úřední záznamy jsou sice jako důkazní prostředky přípustné, avšak pro potřeby správního trestání nemohou bez dalších důkazů postačovat. Zvláště v případech, kdy sám obviněný svou vinu popírá. Dokazování tak nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné využít jiných důkazních prostředků.
17. V daném případě nicméně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, potažmo napadené rozhodnutí nebylo postaveno na jediném důkazním prostředku ve formě úředního záznamu, (oznámení o přestupku), ale na různorodém spektru v souladu se zákonem získaných dílčích důkazních prostředků, které dohromady tvoří ucelený řetězec. Konkrétně jde o výstup z měřicího zařízení, fotodokumentaci pořízenou z místa spáchání přestupku, ověřovací list měřicího zařízení a výpis z evidenční karty řidiče. Žalobce svoji vinu popíral a v průběhu celého správního řízení navrhoval provedení návodu k obsluze jakožto důkazního prostředku. K této problematice se soud vyjádří níže. Správní orgán I. stupně a následně žalovaný tak nepochybili, poněvadž obě svá rozhodnutí vydaly na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

základě výše vyjmenovaných důkazních prostředků a nikoli úředních záznamech, jak se žalobce mylně domníval. Žalobcova námitka tak není důvodná.

18. Dalšími dvěma námitkami žalobce zpochybnil správnost zjištěného skutkového stavu.
19. Dle ust. § 50 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
20. Soud se nejprve zabýval námitkou týkající se opomenutí a neprovedení navrhovaných důkazních prostředků.
21. Ze spisového materiálu je patrné, že správním orgánem I. stupně bylo při ústním jednání, jehož se zástupce žalobce účastnil, provedeno dokazování. Zástupci žalobce byla dána možnost se s příslušnými materiály seznámit. Zástupce žalobce zaslal písemné vyjádření k podkladům, ve kterém navrhoval jako důkazní materiál čtení návodu k obsluze, neboť měření bylo dle jeho názoru provedeno v jeho rozporu. Správní orgán I. stupně navrhované dokazování neprovedl, avšak odůvodnění rozhodnutí nepostrádá zdůvodnění takového postupu, což zákon nevylučuje, ba naopak umožňuje. V odůvodnění rozhodnutí na str. 3 správní orgán I. stupně uvádí, že vycházel z důvěryhodnosti a pravdivosti skutečností uvedených ve spisovém materiálu zasahujícími policisty, kteří jsou při výkonu svého povolání povinni jednat nezaujatě a nestranně. Z obsahu spisového materiálu nic nenásvědčovalo nezákonnému a neodbornému postupu a proto se správní orgán spokojil s dosud nashromážděnými důkazními prostředky a proto nepovažoval čtení návodu k obsluze za účelné. Důkazní návrhy nebyly provedeny, nicméně správní orgán I. stupně jejich neprovedení dostatečně, srozumitelně a přesvědčivě zdůvodnil. Žalobcova námitka tak nebyla soudem shledána důvodnou.
22. Druhé pochybení pak žalobce pochybení v chybně provedeném měření. K tomu soud uvádí následující.
23. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 09. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60 (dostupný též na www.nssoud.cz), uvedl, že „s námitkami, které se týkaly nesprávného postupu a chyb při měření rychlosti stěžovatelova vozidla, se však krajský soud vyrovnal toliko prostřednictvím jediné věty: „Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že radarové zařízení v případě chyb při měření (jako jsou žalobcem tvrzené nesprávné úhly měření, vzdálenosti nebo existence překážek) snímek nezaznamená vůbec.“ Krajský soud bez jakékoli další úvahy pouze přejal toto tvrzení žalovaného, obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a opřené o „známost z úřední činnosti“, a označil je za „správné“, aniž by je dále odůvodnil či podložil důkazy. Takový postup považuje Nejvyšší správní soud v intencích výše citované judikatury týkající se požadavků na přezkoumatelnost a kvalitu odůvodnění soudních rozhodnutí za nedostatečný. Východisko, na němž je rozsudek krajského soudu v dané části založen, totiž že v případě nedodržení návodu k použití nebo jiné chyby v měření měřicí přístroj fotografii vůbec nevyhodnotí, není obecně známou skutečností. Nejvyšší správní soud nevylučuje možnost, že dané východisko je v tomto případě pravdivé, je však nutné je řádně zdůvodnit a prokázat, k čemuž procesní řády ostatně poskytují řadu instrumentů (pokud jde o řízení před soudem, např. § 127 občanského soudního řádu, ve spojení s § 52, 64 a 77 s. ř. s., týkající se odborného vyjádření, výsledku znalce či písemného znaleckého posudku). Z dalších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jejichž skutkový stav byl obdobný nyní řešenému případu, vyplývá, že pokud žalobce dostatečně konkrétně zpochybní klíčový důkaz, jímž je záznam z měření Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rychlosti a navrhne nejen výslech policistů, kteří měření prováděli ale rovněž i doložení potřebných podkladů osvědčujících funkčnost radaru nelze na takovýto návrh nereagovat či ho odbýt. Je proto na místě adekvátně procesně reagovat a žalobcem předestřená tvrzení vyvrátit nebo potvrdit. Ve zmiňovaných případech se pak ukázalo stěžejní odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení, že při nevhodných podmínkách pro měření není snímek z měření proveden.

24. V právě projednávaném případě žalobce navrhl provedení čtení Návodu k obsluze a ohledání místa měření, neboť se domníval, že v důsledku špatně zvoleného místa měření v zatáčce mohlo dojít k ovlivnění přesnosti měření, když návod k obsluze takového měření zakazuje. Správní orgán I. stupně nicméně neprovedl čtení návodu k obsluze ani neprovedl žalobcem požadované ohledání, neboť nedospěl k názoru, že by měření rychlosti bylo provedeno v jeho rozporu. Své tvrzení opřel o snímek z měřicího zařízení a mapu, zachycující úsek, na kterém bylo prováděno měření, aniž by si opatřil zmiňovaný návod k obsluze.
25. Soud konstatuje, že se žalobci podařilo konkrétními tvrzeními zpochybnit dosavadní skutková zjištění a bylo na správních orgánech, aby je v dalším řízení potvrdily nebo vyvrátily, což však neučinily. Závěry správního orgánu I. stupně nemají oporu v nashromážděných podkladech, neboť není zřejmé, na základě čeho dovedl, že místo měření a následně samotné měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze a není tak dán důvod, pro který by bylo nutné provést další dokazování. Následně se ani žalovaný nepokusil založit do spisu návod k obsluze nebo si zajistit odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení, že při nevhodných podmínkách pro měření není snímek z měření vůbec proveden. Soud nemá za to, že je nutno vyhovět všem důkazním návrhům žalobce avšak je nutno dokazování doplnit, například o odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení, zda toto zařízení disponuje automatickou funkcí, která nedovoluje zhotovení snímku za nevyhovujících podmínek. V těchto skutečnostech spatřuje soud zásadní pochybení správních orgánů, neboť neučinily vše nezbytné tak, aby byl dle ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a jejich závěry nemají potřebnou oporu ve spise ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
26. Poslední námitkou pak žalobce namítal neuvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
27. Zákon o přestupcích konkrétně ust. § 77 bylo zákonem č. 204/2015 Sb., s účinností od 1. 10. 2015, pozměněno a doplněno o povinnost správního orgánu nově uvést ve výrokové části i formu zavinění. Předcházející právní úprava uváděla formu zavinění ve výrokové části pouze u přestupků spáchaných úmyslně a za předpokladu, že je tato forma vyžadována. Novou právní úpravou mělo dojít ke sjednocení této uváděné skutečnosti a to tak, že výrok rozhodnutí bude obsahovat jednoznačné vyjádření formy zavinění u všech přestupků, nikoli pouze u přestupků spáchaných úmyslně. Lze tedy dát žalobci za pravdu, že v souladu s přijetím zákona č. 204/2015 Sb., musí výroková část obsahovat žalobcem zmíněnou formu zavinění. Správním orgánem I. stupně bylo rozhodováno dne 19. 7. 2016 neboli po účinnosti novely zákona o přestupcích. Správní orgán I. stupně potažmo žalovaný tak byli vázáni právní úpravou účinnou v době rozhodování, kdy výrok rozhodnutí musel obsahovat nejen popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení, nýbrž i nově formu zavinění. Z přechodných

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ustanovení ke zmíněné novele zákona vyplývá, že všechna řízení o přestupcích, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti zmíněné novely, se dokončí podle zákona o přestupcích ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona avšak u novějších řízení o přestupcích, což byl ostatně i případ žalobce se bude postupovat již v souladu s novou právní úpravou. S ohledem na výše uvedené tak správní orgány postupovaly v rozporu s účinnou právní úpravou, když neuvedly formu zavinění ve výroku rozhodnutí. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani argumentace žalovaného o uvedení formy zavinění a jejího zdůvodnění v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jelikož výrok rozhodnutí je neopominutelnou součástí správního rozhodnutí, ve kterém je formulován závazný názor správních orgánů, který musí obsahovat základní zákonné náležitosti, aby jej bylo možné považovat za přezkoumatelné.

28. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného ve výroku rozsudku ad I. zrušil pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s. a věc mu podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, ačkoliv žalobce požadoval ústní projednání věci, nicméně možnost rozhodnout věc bez jednání byla dána dikcí ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
29. Výrok rozsudku ad II. o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, svědčí mu proto právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému, a to v celkové výši 11 228 Kč. Tato náhrada se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Jaroslavem Topolem, po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 600 Kč za dvě s tím související náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky a z náhrady DPH ve výši 21 % v částce 1 428 Kč, kterou je advokát účastníka povinen odvést ze shora uvedené náhrady nákladů, vyjma soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. května 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)